

Statsborgere fra Somalia:

Nævnet stadfæstede i februar 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Somalia samt deres tre børn. Indrejst i 2012.

Vedrørende den kvindelige ansøger udtalte Flygtningenævnet:

”Ansøgeren er somalisk statsborger tilhørende hovedklanen [...], subklanen [...], familieklanerne [...] og [...]. Hun er muslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til at hun frygter at vende tilbage til Somalia, idet hendes ægtefælle har haft en konflikt med den somaliske regering og den etiopiske hær. Ansøgeren frygter endvidere overgreb som følge af, at hun tilhører en minoritetsklan. I slutningen af 2007 og starten af 2008 gik ansøgerens ægtefælle under jorden, idet hans chef på [en somalisk tv-station] blev fængslet. Ansøgerens ægtefælle gemte sig på et for ansøgeren ukendt sted. Ansøgeren kender ikke alle detaljerne omkring hendes ægtefælles konflikt. I en periode mellem 2004 og 2008 blev ansøgerens familie opsøgt og chikaneret på familiens egen bopæl af klanmilitser, politi og regeringsstyrker. Disse stjal familiens guld og penge. Årsagen hertil var, at ansøgerens familie tilhørte klanen [...], der er en minoritetsklan.

Flygtningenævnet kan tiltræde, at [den kvindelige ansøger] er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af sit klientilørsforhold og den chikane, som hun i den anledning har været udsat for. Spørgsmålet er derfor, om Italien kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Det er afgørende for bedømmelsen, om hun er beskyttet mod refoulement. Ansøgeren skal have adgang til at indrejse og tage lovligt ophold i Italien. Den personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet, og ansøgeren skal i et vidst omfang kunne nyde helt basale rettigheder. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren [primo] 2009 blev meddelt opholdstilladelse, der efter det oplyste fra de italienske myndigheder, udløb [i foråret] 2013. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren kan indrejse i Italien og lovligt opholde sig der, mens hun søger om på ny at få opholdstilladelse, jf. herved blandt andet oplysningerne om de italienske udlændingeregler som gengivet i EMD's dom af 2. april 2013 i sagen Samsam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien. Flygtningenævnet finder, at baggrundsoplysningerne om forholdene for asylansøgere, der har opnået midlertidig opholdstilladelse i Italien, i nogen grad støtter, at de humanitære forhold for denne gruppe nærmer sig et niveau, hvor det ikke længere vil være forsvarligt, at anvende Italien som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet finder imidlertid, at der – navnlig efter den nævnte dom af 2. april 2013 – ikke er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at undlade at anvende Italien som første asylland i denne sag. Ved denne vurdering har nævnet blandt andet lagt vægt på ansøgerens ægteskab med [den mandlige klager] og hans uddannelsesmæssige baggrund, herunder at han er påbegyndt uddannelse i Italien. Der lægges endvidere vægt på ansøgerens familiemæssige forhold, og at hun sammen med sin familie under opholdet i Italien har opnået kontakt til relevante hjælpeorganisationer.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Flygtningenævnet udtalte vedrørende den mandlige ansøger:

”Den mandlige ansøger tilhører klanen [...] og er muslim af trosretning fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han inden udrejsen af Somalia i 2008 havde en konflikt med de somaliske myndigheder og de etiopiske tropper på grund af sit arbejde for [en somalisk tv-station]. I [sommeren] 2007 redigerede ansøgeren et videoklip samt billeder af døde etiopiske soldater til brug for en nyhedsudsendelse. Efterfølgende modtog ansøgeren telefoniske trusler fra en ukendt person på sin arbejdsplads. Personen repræsenterede den somaliske regering eller de etiopiske tropper, og ansøgeren blev anklaget for at stå bag nyhedsudsendelsen. Ansøgeren ved ikke, hvordan personen, der truede ham, havde kendskab til ansøgerens redigering af programmet. Personen truede ansøgeren med at blive fængslet eller dræbt. Ansøgeren blev ligeledes opsøgt af en ukendt person på arbejdspladsen og her truet med fængsel eller med at blive dræbt, idet han havde stået for redigeringen af udsendelsen. Som følge af truslerne levede han i skjul frem til sin udrejse af Somalia med sin ægtefælle i 2008. Han skjulte sig på gaden, på hoteller eller på sine forældres bopæl.

Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at den mandlige ansøgers forklaring om asylmotivet for så vidt angår de trusler, der er fremsat mod ham på baggrund af hans redigering af en tv-udsendelse, udgør asylbegrundende forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet ligger herved vægt på, at der ikke i denne henseende er grundlag for at anse ansøgeren for at være i en sådan individuel og konkret risiko for forfølgelse. Der henvises til, at ansøgeren efter truslerne, har opholdt sig i Somalia, blandt andet på sin bopæl hos sine forældre, og at han ikke er blevet opsøgt der.

Flygtningenævnet kan tiltræde, at [den mandlige ansøger] er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som konsekvens af, at hans ægtefælle, [den kvindelige ansøger], er omfattet af denne bestemmelse. Spørgsmålet er derfor, om Italien kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Det er afgørende for bedømmelsen, om han er beskyttet mod refoulement. Ansøgeren skal have adgang til at indrejse og tage lovligt ophold i Italien. Den personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet, og ansøgeren skal i et vist omfang kunne nyde helt basale rettigheder. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren [primo] 2009 blev meddelt opholdstilladelse, der efter det oplyste fra de italienske myndigheder, udløb [i foråret] 2013. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren kan indrejse i Italien og lovligt opholde sig der, mens han søger om på ny at få opholdstilladelse, jf. herved blandt andet oplysningerne om de italienske udlændingeregler som gengivet i EMD's dom af 2. april 2013 i sagen Samsam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien. Flygtningenævnet finder, at baggrundsoplysningerne om forholdene for asylansøgere, der har opnået midlertidig opholdstilladelse i Italien, i nogen grad støtter, at de humanitære forhold for denne gruppe nærmer sig et niveau, hvor det ikke længere vil være forsvarligt, at anvende Italien som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet finder imidlertid, at der – navnlig efter den nævnte dom af 2. april 2013 – ikke er tilstrækkeligt grundlag for at undlade at anvende Italien som første asylland i denne sag. Ved denne vurdering har nævnet blandt andet lagt vægt på ansøgerens uddannelsesmæssige baggrund, herunder at han under familiens ophold i Italien har været i stand til at påbegynde uddannelse. Der lægges endvidere vægt på ansøgerens familiemæssige forhold, og at han sammen med sin familie under opholdet i Italien har opnået kontakt til relevante hjælpeorganisationer.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

I juli 2015 meddelte Flygtningenævnet de pågældende afslag på genoptagelse af deres asylsag.